

EMIL DINGA

SINESTEZII TÂRZII

poezii

Timp (1)

Păsări croncăne
iernatic,
blând apropiindu-se,
tandru înconjurându-mă,
ca într-un dans
al cărui înțeles s-a
pierdut.

Păsări, fără chip,
croncănind trist,
cu o vagă urmă de regret,

mă iau pe
aripile lor, nevăzute.

Au venit să-mi ceară
de bună seamă, o
datorie

făcută tare demult,

și pe care ele

știu că

n-o pot plăti decât

lăsându-mă

luat, purtat, dus

la închisoarea

datornicilor de viață.

...Încet, amnezic,

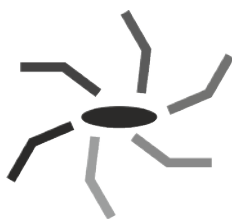
adorm în

croncănitul inform al

păsărilor fără chip,

jandarmi neînduplecați ai

Creditorului meu...

Țimp (2)

Ca o ploaie neîntreruptă,
clipele au căzut
mereu, monoton,
peste mine,
mi s-au scurs pe
obraji, în barbă,
s-au îmbibat în
cămașă, adunându-se
la picioarele mele,
într-un lac de timp.
Încet, lacul a început
să urce, cuprinzându-mi
genunchii, apoi
mijlocul, pieptul,
gâtul, obrajii, până
când am ajuns, în
întregime, sub timp...
Gura mi-e plină
acum de
timp, și nu mai pot
vorbi, la fel, ochii
mi-s plini de timp, și
nu mai pot vedea,
doar aud, deasupra
mea, clipele care
continuă să cadă,
scoțând un clipocit
ca de cuie bătute
în timpul deja
curs.

Îmbrățișare

Când ne-am
îmbrățișat, umbrele noastre
s-au îmbrățișat
și ele. Apoi noi
ne-am despărțit, dar
umbrele au rămas
mai departe,
îmbrățișate.
Stăm, despărțiți, și
așteptăm ca
umbrele să se
despartă și ele, să
putem pleca,
fiecare pe
drumul său.
Și tot așteptând
așa, înțelegem în
cele din urmă că
de fapt
ne iubim (doar) atât
timp cât
umbrele noastre
rămân îmbrățișate.
Noi suntem doar
spectatori muți
ai unei
îmbrățișări care
nu ne mai
întrebă, de mult,
nimic.

Timp (3)

În stâncă absconsă a
timpului,
sculptez fiecare
clipă ce va să
vină.

Nu am un plan
privind
forma clipei
următoare, și
nici nu aș
putea avea, căci
clipa există
deja în stâncă și
doar așteaptă să
fie eliberată.
Când reușesc s-o
eliberez, clipa
țâșnește din
stâncă, trece prin
mine, repede
repede, de teamă să
nu cadă din nou
prizonieră, și
dispare. Așa încât
trebuie s-o iau
de la capăt, să
eliberez
o altă clipă din
stâncă timpului.
Uneori, obolesc și
mă opresc din
cioplit. Atunci, aud

un plâns abia
șoptit, ca un
cântec ce cerșește
eliberarea.
...Poate că viața este un
eliberator al
timpului.

Pradă

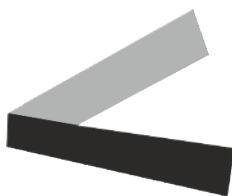
Fuga prăzii din
fața prădătorului e o
fugă simulată, de fapt
prada nu numai
că vrea să
fie prinsă, dar
e dornică de
voluptatea de a fi
ucisă, de a fi
devorată, de a deveni
una cu
prădătorul.
Iubirea este, cred,
această
fugă simulată a
prăzii din fața
prădătorului,
în așteptarea
voluptății de a fi
ucisă de
dragoste...

Viață

Din netezimea
întinsă, fără
cusur, a timpului, am
fost smuls și
îndoit în forma
unei cute, o cută
a lumii, prin care
lumea a
înțeles că este,
prin care s-a văzut, ca
într-o oglindă, și
astfel nu s-a mai
îndoit
de sine.

Sunt o cută într-un
ocean de
netezime care
încearcă să mă
netezească cu
valurile sale.
În cele din urmă,
moartea mă va
netezi din
nou și va coase
la loc cuta
care am fost.

Cântec

Dacă ascultați cu
atenție un
cântec, orice cântec,
dacă vă lăsați
cuprinși, îmbrățișați,
băuți și
mâncați de un
cântec,
atunci veți
auzi, abia
veți auzi, un
plânset, pentru că
un cântec e un
plânset neîntrerupt,
un plânset care,
neputând să se
oprească, s-a
transformat în cântec.

Acum,
plânsetul e
totuna cu cântecul,
iar acesta
lasă să curgă
plânsetul din
el, asemenea unei
rășini care
curge din copac.
Orice cântec este,
în secret, un
plânset care nu
s-a putut
opri.

Nume

Vă rog, vă
implor, nu-mi spuneți
unde mă aflu sau
unde voi
ajunge,
nu dați nume
locurilor, nici
lucrurilor,
nu-mi dați nume
nici mie,
numirea ucide,
întotdeauna ucide.

Nu-i spuneți
corolei de minuni a
lumii – corolă de
minuni a lumii –,
lăsați-o doar să
fie.

Vă rog, vă
implor, nu-mi dați
nume,
lăsați-mă doar să
fiu, nu mă
ucideți numindu-mă,
lăsați-mă să
aflu singur că am
existat, atunci când,
pentru a mă alege
dintre ceilalți,
moartea îmi va
spune pe nume.

Actor (1)

Scena e goală,
nimeni nu vrea să
urce pe scenă, pentru că
nimeni nu are
de interpretat vreun
rol.

Fiecare ar vrea să
joace propriul
rol, dar
pe scenă sunt
primiți doar actori, adică
doar cei care
joacă rolul
altora.

Așa că
scena e goală și
fiecare, în
stal, joacă
propriul rol, dar
nimeni nu-i
urmărește,
pentru că, nu-i așa?,
nu sunt actori.

Nume

Vă rog, vă
implor, nu-mi spuneți
unde mă aflu sau
unde voi
ajunge,
nu dați nume
locurilor, nici
lucrurilor,
nu-mi dați nume
nici mie,
numirea ucide,
întotdeauna ucide.

Nu-i spuneți
corolei de minuni a
lumii – corolă de
minuni a lumii –,
lăsați-o doar să
fie.

Vă rog, vă
implor, nu-mi dați
nume,
lăsați-mă doar să
fiu, nu mă
ucideți numindu-mă,
lăsați-mă să
aflu singur că am
existat, atunci când,
pentru a mă alege
dintre ceilalți,
moartea îmi va
spune pe nume.

